

Sygn. akt V **GC 1196/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Ryszard Kołodziejski
Protokolant:	st.sekr.sądowy Justyna Kołakowska

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2019 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S. A. w G.

przeciwko TUZ Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego TUZ Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda (...) S. A. w G. kwotę 2.904,47 zł (dwa tysiące dziewięćset cztery złote czterdzieści siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 października 2017r. do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 749,05 zł (siedemset czterdzieści dziewięć złotych pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 1196/19

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 4 listopada 2019 r.

Pozwem z dnia 30 sierpnia 2018 r. złożonym do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego TUZ Towarzystwa (...) w W. kwoty 4.302,54 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 października 2017 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych (k. 3-5v).

W uzasadnieniu powód wskazał, iż roszczenie o zapłatę nabył w drodze umowy przelewu wierzytelności zawartej z B. (...) sp. z o.o. w W.. Wierzytelność ta obejmowała roszczenie o zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego przysługujące uprzednio B. (...) sp. z o.o., która to spółka nabyła tę wierzytelność od poszkodowanego w dniu 6 czerwca 2017 r. Poszkodowany najął od B. (...) sp. z o.o. pojazd zastępczy w związku z uszkodzeniem własnego samochodu w wyniku kolizji spowodowanej przez sprawcę korzystającego z ubezpieczenia OC u pozwanego. W okresie od 6 czerwca 2017 r. do 29 czerwca 2017 r. poszkodowany najmował pojazd zastępczy, za którą to usługę (...) a (...) sp. z o.o. wystawił fakturę na kwotę 5.963,04 zł brutto. Stawka dobową wynosiła 202 zł netto. Ubezpieczyciel przyznał zaś

odszkodowanie w kwocie 1.660,50 zł, weryfikując stawkę dobową najmu do kwoty 90 zł netto. Powód kwestionował stanowisko ubezpieczyciela, domagając się pokrycia całej należności wynikającej z wystawionej faktury VAT.

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2018 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Toruniu (k. 61).

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy wydał w dniu 21 lutego 2019 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu (k. 68)

Pozwany TUZ Towarzystwo (...) z siedzibą w W. w ustawowym terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu (k. 72-72v).

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż mimo wypłaty części środków z ubezpieczenia, nie uznaje swojej odpowiedzialności w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego co do zasady. Nadmieniał, że poszkodowany w okresie najmu pojazdu zastępczego był właścicielem dwóch pojazdów osobowych, a zatem dysponował innym pojazdem mogącym zastąpić uszkodzony pojazd.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał powództwo w całości. Wskazał nadto, iż pozbawienie poszkodowanego możliwości korzystania z pojazdu w okresie, kiedy podlegał on naprawie i konieczność poniesienia wydatków w związku z wypożyczeniem pojazdu zastępczego należy do pojęcia szkody, do pokrycia której obowiązany jest ubezpieczyciel. Nie ma przy tym znaczenia okoliczność, do jakich celów służył poszkodowanemu uszkodzony pojazd, czy też dysponował w tym czasie innymi pojazdami. Strona powodowa wskazała również, że pozwany nie przedstawił żadnego dowodu, jakoby poinformował poszkodowanego o możliwości najmu pojazdu zastępczego oraz czy przedstawił poszkodowanemu konkretną ofertę najmu (k. 84-87).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 kwietnia 2017 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego doszło do uszkodzenia pojazdu marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 2WN2, stanowiącego własność M. D.. Sprawca szkody posiadał zawartą z TUZ Towarzystwem (...) w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Szkada została zgłoszona przez poszkodowanego i zarejestrowana pod numerem (...).

(okoliczności bezsporne; nadto dowody: fotografia dowodu rejestracyjnego pojazdu i protokół szkody w aktach szkody na płycie CD, k. 78; zeznania świadka M. D., k. 113-114)

Poszkodowany M. D. zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu (...) Sp. z o.o. w B.. Pojazd przyjęto do naprawy w dniu 6 czerwca 2017 r. Dodatkowe oględziny pojazdu odbyły się w dniu 16 czerwca 2017 r. Warsztat zamówił części zamienne w dniu 22 czerwca 2017 r., które dostarczone zostały w dniu 24 czerwca 2016 r. Zakończenie naprawy nastąpiło w dniu 28 czerwca 2017 r., a poszkodowany odebrał pojazd w dniu 29 czerwca 2017 r.

(dowody: protokół naprawy pojazdu, k. 30; dokumentacja zdjęciowa w aktach szkody na płycie CD, k. 78; korespondencja e-mail w aktach szkody na płycie CD, k. 78)

Poszkodowany nie miał możliwości korzystania z innego pojazdu w czasie naprawy pojazdu marki P.. Poszkodowany w okresie naprawy pojazdu był współwłaścicielem pojazdu marki R., z którego korzystał jego ojciec. Pojazd zastępczy był niezbędny poszkodowanemu do dojazdów do pracy oraz załatwiania spraw osobistych.

(dowody: oświadczenie najemcy z dnia 6 czerwca 2017 r., k. 41; zeznania świadka M. D., k. 113-114; pismo Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, k. 76-77)

Poszkodowany M. D. zawarł w dniu 6 czerwca 2017 r. umowę najmu pojazdu zastępczego z B. (...) sp. z o.o. w W., na mocy której korzystał z pojazdu zastępczego marki O. (...) w okresie naprawy uszkodzonego pojazdu. Strony ustaliły

dobową stawkę najmu w wysokości 202 zł netto. Pojazd zastępczy został zwrócony przez poszkodowanego w dniu 29 czerwca 2017 r.

(dowody: umowa najmu pojazdu zastępczego, k. 37-37v; protokół zdawczo – odbiorczy, k. 39; zeznania świadka M. D., k. 113-114)

W dniu 6 czerwca 2017 r. M. D. zawarł z B. (...) sp. z o.o. w W. umowę cesji wierzytelności w postaci prawa do zwrotu kosztów najmu auta zastępczego, przysługującej cedentowi w związku ze szkodą z dnia 24 kwietnia 2017 r.

(dowód: umowa cesji wierzytelności, k. 38)

W dniu 28 lipca 2017 r. B. (...) sp. z o.o. w W. wystawił fakturę VAT za wynajem samochodu zastępczego O. (...) na kwotę 5.963,04 zł brutto (24 dni x 248,46 zł brutto za dobę).

(dowód: faktura VAT nr (...), k. 42)

Pismem datowanym na dzień 25 września 2017 r. B. (...) sp. z o.o. w W. poinformował TUZ Towarzystwo (...) w W. o cesji wierzytelności zawartej z poszkodowanym oraz wezwał ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 5.963,04 zł w terminie 30 dni od daty otrzymania wezwania.

Decyzją z dnia 5 października 2017 r. TUZ Towarzystwo (...) w W. przyznało odszkodowanie z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.660,50 zł, uznając za zasadny najem w okresie 15 dni po stawce 90 zł netto za dobę. Powyższa kwota została przekazana na rachunek bankowy B. (...) sp. z o.o. w W. w dniu 10 października 2017 r.

(dowody: pismo z dnia 25 września 2017 r., k. 44; decyzja z dnia 5 października 2017 r., k. 45-45v; potwierdzenie operacji z dnia 10 października 2017 r., k. 46)

W dniu 30 kwietnia 2018 r. na mocy umowy cesji zawartej między B. (...) sp. z o.o. w W. a (...) S.A., powód nabył wierzytelność wobec TUZ Towarzystwa (...) w W. o zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego z tytułu szkody z dnia 24 kwietnia 2017 r.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności wraz z aneksem, k. 8-13)

Uzasadniony i konieczny okres naprawy pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...) 2WN2 uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 24 kwietnia 2017 r., a tym samym okres najmu pojazdu zastępczego, wynosił 23 dni.

Dzienna stawka za najem pojazdu zastępczego klasy zbliżonej do pojazdu wynajętego, bez kaucji, bez limitu przejechanych kilometrów, przy bezgotówkowej formie rozliczeń z najemcą, obowiązująca w czerwcu 2017 r. na lokalnym rynku, przy okresie wynajmu na 23 dni, zawierała się w przedziale od 100 zł netto do 154,64 zł netto.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów samochodowych i kosztów napraw Ł. W., k. 105-110)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów z dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, w tym akt szkody na płycie CD oraz zeznań świadka M. D., jak również w oparciu o opinię biegłego sądowego Ł. W..

Sąd za wiarygodne uznał dokumenty przedłożone przez strony, bowiem nie budziły wątpliwości Sądu, a strony nie kwestionowały ich prawdziwości. Zważyć jednak należy, że czym innym jest uznanie autentyczności danego dokumentu, tj. uznanie, że nie został on podrobiony czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosowanych wniosków z treści takiego dokumentu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. D., bowiem były spójne, jasne i logiczne. Świadek potwierdził okoliczności zdarzenia z dnia 24 kwietnia 2017 r. oraz zeznał, że korzystał z pojazdu zastępczego w okresie naprawy uszkodzonego samochodu. Ponadto świadek zeznał, iż nie posiadał innego pojazdu, z którego mógłby korzystać na czas naprawy w celu codziennych dojazdów do pracy. Wprawdzie świadek potwierdził, że jest współwłaścicielem samochodu osobowego marki R., jednakże z pojazdu tego korzysta ojciec poszkodowanego.

Sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów i kosztów napraw Ł. W. Sąd uznał za rzetelną i fachową. Biegły po dokonaniu analizy zgromadzonych w sprawie dokumentów wydał jednoznaczną w swych wnioskach i spójną opinię w sprawie. Sąd uznał, że opinia biegłego w sposób wiarygodny określa dzienną stawkę najmu obowiązującą na rynku lokalnym, jak również uzasadniony i konieczny okres naprawy. Odnosząc się do opinii biegłego, strona powodowa wskazała, iż zasadny czas najmu wynosi 24 dni. Nadmienila, że biegły w wydanej opinii pominął cenniki załączone przez powoda oraz stawki wypożyczalni mających charakter sieciowy i międzynarodowy, stosujących bezgotówkowy sposób rozliczania. Należy wskazać, iż biegły ustaliłienne stawki najmu pojazdu zastępczego bez kaucji, bez limitu kilometrów i przy bezgotówkowej formie rozliczeń, a zatem z uwzględnieniem warunków najmu obowiązujących u powoda. Tym samym zastrzeżenia strony powodowej nie stanowiły skutecznego podważenia ustaleń biegłego.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała okoliczność zaistnienia szkody komunikacyjnej z dnia 24 kwietnia 2017 r. Strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę, wypłacając odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w wysokości 1.660,50 zł. Pozwany w decyzji przyznając odszkodowanie uznał za zasadny najem pojazdu w okresie 15 dni po stawce 90 zł netto. Ponadto w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podnosił, że najem pojazdu zastępczego był nieuzasadniony, bowiem poszkodowany dysponował innym pojazdem osobowym, mogącym zastąpić uszkodzony.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, że zgodnie z art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Przepisy kodeksu cywilnego (art. 361-363 k.c.) precyzują, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. W sytuacji gdy poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Ponadto w myśl art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm.) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Jak stanowi art. 34 wyżej wskazanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 r. (III CZP 5/11 OSNC 2012, Nr 3, poz. 28) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego, niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. W uzasadnieniu uchwały wskazano, że nie wszystkie wydatki, pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym, mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie

i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Sąd Najwyższy zauważył, iż nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do wzrostu składek ubezpieczeniowych. Za celowe i ekonomicznie uzasadnione mogą być – co do zasady – uznane wydatki poniesione na najęcie pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony i na czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu. Pogląd ten Sąd Rejonowy w całości podziela.

Najęcie pojazdu zastępczego jest normalnym następstwem uszkodzenia samochodu, wykorzystywanego nie tylko w działalności gospodarczej, w wyniku wypadku komunikacyjnego. Zasadą jest zatem, że zobowiązany do odszkodowania powinien zwrócić poszkodowanemu całą, wydatkowaną na ten cel kwotę (art. 361 § 1 i 2 k.c.; z tym, że w przypadku podatnika podatku VAT - bez uwzględnienia jego wartości – v. uchwała Sądu Najwyższego z 17.05.2007 r., III CZP 150/06, uchwała z dnia 17.11.2011 r., (...)). Odszkodowanie może natomiast ulec zmniejszeniu jeżeli poszkodowany przyczynił się do zwiększenia szkody (art. 362 k.c.). Ciężar przytoczenia i udowodnienia okoliczności, uzasadniających obniżenie odszkodowania, obciąża dłużnika (art. 6 k.c.).

Po analizie materiału dowodowego Sąd stwierdził, iż niniejsze powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części. Należy wskazać, że pozwany TUZ Towarzystwo (...) w W. posiadał zawartą ze sprawcą wypadku komunikacyjnego z dnia 24 kwietnia 2017 r. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych i z tego tytułu był on odpowiedzialny za szkodę poniesioną przez poszkodowanego, która obejmuje również uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu strony pozwanej, zgodnie z którym najem pojazdu zastępczego był nieuzasadniony z uwagi na posiadanie przez poszkodowanego innego pojazdu osobowego, należało uznać, iż był on bezzasadny. Pozwany powoływał się na pismo Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, z którego wynikało, że M. D. w dacie szkody był także właścicielem pojazdu marki R.. Zatem w ocenie pozwanego poszkodowany miał możliwość zastąpienia uszkodzonego pojazdu innym. Należy jednak wskazać, iż pozwany nie udowodnił, aby poszkodowany mógł rzeczywiście korzystać z innego sprawnego pojazdu. Sama bowiem rejestracja pojazdu na daną osobę nie oznacza, że ma ona faktyczną możliwość korzystania z pojazdu. W niniejszej sprawie poszkodowany M. D. złożył w dniu 6 czerwca 2017 r. pisemne oświadczenie, iż nie ma możliwości korzystania z innego pojazdu (k. 41). Okoliczność ta została również potwierdzona zeznaniami poszkodowanego złożonymi na rozprawie. M. D. zeznał bowiem, że wprawdzie jest współwłaścicielem pojazdu marki R., jednakże jego faktycznym użytkownikiem jest ojciec poszkodowanego. Tym samym poszkodowany nie miał faktycznej możliwości korzystania z drugiego pojazdu, co przesądzało o zasadności najęcia pojazdu zastępczego, zwłaszcza, że poszkodowany codziennie dojeżdża do pracy do T.. Należy również zwrócić uwagę, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił częściowe odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego i nie podnosił, że poszkodowany posiadał inne pojazdy.

Odnosząc się zaś do wysokości zasadnej stawki najmu pojazdu zastępczego, Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego. Biegły wskazał bowiem, że dzienna stawka wynajmu pojazdu zastępczego klasy C, bez kaucji, bez limitu kilometrów i bezgotówkowej formie rozliczeń z najemcą, obowiązująca w czerwcu 2017 r. na lokalnym rynku, zawierała się w przedziale od 100 zł netto do 154,64 zł netto. Tym stawka najmu zastosowana przez B. (...) sp. z o.o. w wysokości 202 zł netto nie mieściła się w przedziale ustalonym przez biegłego. Sąd nie zgodził się przy tym z twierdzeniami strony powodowej, iż biegły uwzględnił w opinii dowolnie wybrane wypożyczalnie. Należy wskazać, iż biegły sporządził opinię, której teza dowodowa była zgodna z wnioskiem powoda w tym zakresie. Biegły ustalił bowiem wysokość stawek najmu z uwzględnieniem warunków najmu obowiązujących w przedsiębiorstwie, w którym poszkodowany najął pojazd zastępczy, tj. bez kaucji, bez limitu kilometrów i przy bezgotówkowej formie rozliczenia. Biorąc powyższe pod uwagę, należało obniżyć dzienną stawkę najmu pojazdu zastępczego do poziomu najwyższej ze stawek występujących na lokalnym rynku, tj. do kwoty 154,64 zł netto. Pozwany przy tym nie wykazał, że oferował poszkodowanemu pojazd za niższą stawkę.

Rozstrzygając natomiast kwestię zasadnego czasu najmu pojazdu zastępczego, Sąd uznał, iż okres najmu od 6 czerwca 2017 r. do 29 czerwca 2017 r. był celowy i ekonomicznie uzasadniony. W zakresie spornej kwestii uzasadnionej długość czasu naprawy (a w konsekwencji czasu najmu pojazdu zastępczego) należy zwrócić uwagę, iż – jak wynika z protokołu naprawy pojazdu – uszkodzony odebrał naprawiony pojazd w dniu 29 czerwca 2017 r. i tego samego dnia zwrócił auto zastępcze. Wprawdzie powołany w sprawie biegły ustalił, iż konieczny i uzasadniony czas naprawy wynosił 23 dni, jednakże Sąd podziela argumentację powoda, wyrażoną w piśmie ustosunkowującym się do opinii, iż biegły nie doliczył soboty jako dnia wolnego oraz czasu potrzebnego na schnięcie powłoki lakierowanej. Warto również zwrócić uwagę, że rzeczywisty czas naprawy nie zawsze jest tożsamy z technologicznym czasem naprawy. Czas technologiczny to czas niezbędny do naprawy przy założeniu istnienia idealnych warunków do naprawy. Na rzeczywisty koszt naprawy wpływ może mieć szereg innych czynników, takich jak ilość napraw wykonywanych przez dany warsztat czy dni wolne od pracy. Należy dodać, że zasadniczo odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego, który obejmuje okres, w którym pojazd był niezdalny do użytku przez uszkodzonego. Z powyższych względów w ocenie Sądu konieczny czas najmu pojazdu zastępczego wynosił 24 dni. Różnica w zakresie tylko jednego dnia z pewnością nie była nadmierna. Zważyć przy tym należało, iż ustalenie przez biegłego uzasadnionego czasu naprawy miało charakter teoretyczny.

Podsumowując powyższe rozważania, Sąd uznał za zasadny najem pojazdu zastępczego na okres 24 dni po stawce 154,64 zł netto za dobę. Z uwagi na fakt, iż pozwany Powszechny wypłacił już odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego w wysokości 1.660,50 zł, Sąd na podstawie art. 19 ust. 1, art. 34 ust. 1, art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 822 § 1 k.c. i art. 361 i art. 362 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.904,47 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 października 2017 roku do dnia zapłaty. W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek wydano w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wskazuje, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez uszkodzonego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie pozwany wydał decyzję o przyznaniu odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego 5 października 2017 r., zatem od dnia 6 października 2017 r. pozostawał w opóźnieniu z wypłatą pozostałej jego części, posiadając wszystkie informacje dotyczące zgłoszonego roszczenia. Tym samym Sąd uznał za zasadne żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 27 października 2017 r. do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu oraz regułą stosunkowego rozdzielenia kosztów w przypadku częściowego uwzględnienia roszczeń stron. Koszty strony powodowej obejmowały: wynagrodzenie pełnomocnika – 900 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, opłatę od pozwu – 216 zł, wynagrodzenie biegłego sądowego wypłacone z zaliczki powoda 1.230,82 zł oraz koszty stawienia świadka w kwocie 35,10 zł, tj. łącznie 2.398,92 zł. Z kolei pozwany poniósł koszty w łącznej wysokości 900 zł. Powód wygrał sprawę w 50 % i pozwany w 50 %. Po wzajemnym rozliczeniu kosztów, w oparciu o procentowy udział w wygraniu sprawy, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 749,05 zł, o czym orzeczono jak w punkcie III sentencji wyroku.